

TEXT LINGUISTICS (DIACHRONIC REVIEW)**ТЕКСТУАЛНА ЛИНГВИСТИКА (ДИЈАХРОНИСКИ ПРЕГЛЕД)****Sonja NOVOTNI¹, Mihailo MARKOVIC²**^{1*} *Department of Macedonian Language and Literature, Faculty of Philology, University of Tetova*^{2*} *Department of Macedonian Language and Literature, Faculty of Philology, University of Tetova** *Corresponding author e-mail: sonja.novotni@unite.edu.mk, mihailo.markovic@unite.edu.mk***Abstract**

In the paper that is the subject of my processing and analysis, the linguistic points of view in the field of linguistics of the text, as well as applied linguistics, will be covered. The place of the linguistic approach to the text in traditional linguistic theories, but also in modern linguistic and cultural theories, will be analyzed. The concept of language culture includes all the listed skills (logical exposition, text expansion, etc.) Both in the mother tongue and in the foreign languages that are being learned, but also in the learning of the different languages and cultures of the carrier language variants.

We will also pay attention to the Prague School, which expands interest in all areas of language use, thus defining functional use through functional styles, expanding interest in language to all types of linguistic texts. Namely, in the paper we will emphasize the importance of the different points of view of the language structure in textual linguistics, but also in the communicative aspects of linguistics.

Keywords: text linguistics, traditional approach, applied linguistics.

Апстракт

Во трудот што е предмет на наша обработка и анализа се опфатени лингвистичките гледишта во областа на лингвистиката на текстот, како и применетата лингвистика. Анализиранио е местото на јазичниот пристап кон текстот во традиционалните јазични теории, но и во модерните лингвокултурни теории. Концепцијата на јазичната култура ги вклучува сите наброени вештини (логично излагање, проширување на текстот итн.) како во мајчиниот јазик, така и во странските јазици кои се учат, но и во учењето на различните јазици и култури на носечките јазични варијанти.

Обрнавме внимание и на лингвистичките гледишта кои го прошируваат интересот во сите области на употреба на јазикот, па ја дефинира и функционалната употреба преку функционални стилови, проширувајќи го интересот за јазикот на сите видови лингвистички текстови. Имено, во трудот ја потенцираме важноста на различните гледишта на јазичната структура во текстуалната лингвистика, но и во комуникациските аспекти на лингвистиката.

Клучни зборови: лингвистика на текст, традиционален пристап, применета лингвистика.

Вовед

Текстуалната лингвистика е гранка на лингвистиката која се занимава со опис и анализа на проширени текстови во комуникативните контексти. На некој начин текстуалната лингвистика значително се преклопува со дискурсната анализа, а лингвистите гледаат многу мала разлика меѓу нив. Пристапот во работата и анализата на предметната тема ја делиме во седум тематски делови на анализа и приказ:

1. Општ преглед на проучувањата во областа на текстуалната лингвистика;
2. Принципи на текстуалност во лингвистичките проучувања;
3. Дефиниции на текст и на дискурс;
4. Дискурсна граматика и анализа;
5. Дискурсна глобализација;
6. Примена на лингвистиката;
7. Заклучни согледби.

Општ преглед на проучувањата во областа на текстуалната лингвистика. Текстуалната лингвистика е во тесна врска со интертекстуалноста, прагматиката, реториката и реторичката состојба, семиотиката, социолингвистика, теоријата на говорот и стилистиката. Во последните години јазичниот пристап кон текстот стана дефинирачка карактеристика во областа на лингвистиката каде што текстот има централен теоретски статус. Текстовите се гледаат како јазични единици кои имаат дефинирана комуникативна функција која се карактеризира со принципите на кохезија, кохерентност и информативност, што може да се користи за обезбедување на формална дефиниција за тоа што ја сочинува нивната текстуалност.

Од овие принципи текстовите се класираат во типовите на текстови или жанрови, а лингвистите прават разлика помеѓу поимите текст (физички производ), и дискурс (динамичен процес на изразување и толкување), чија функција и начин на работа може да се испитаат со употреба на психолингвистички и социолингвистички јазични техники и принципи на работонаучен пристап. Текстуалната лингвистика, односно лингвистиката на текстот познава неколку принципи на функционалност: кохезија, кохерентност, сериозност, прифатливост, информативност, околност и интертекстуалност. Сите принципи ја покажуваат поврзаноста на текстот со знаењето за светот, општеството и опкружувањето.

Воведувањето на текстуалната лингвистика некаде во периодот на 1981-та година, служи за користење на лингвистичките текстуални принципи како нејзина рамка. Преку нив се назначуваат главните начини на поврзаност, а не јазичните карактеристики на текстот, артефактите (тоа во суштина не ја евидентира границата меѓу текстовите кои се предмет на анализа, наспроти нетекстуални текстови). Лингвистичките принципи на текстот се применуваат на местата каде што артефактот е текстуализиран во сите случаи, па оди до таму, што текстуелизацијата ќе се изврши дури и ако некој ги оцени резултатите како некохерентни.

Несогласувањата, односно неправилностите во лингвистичката текстуелизација е дисконотирана, што само по себе се толкува како сигнал за спонтаност и преоптоварување, а не како негирање на текстуалноста. Со зголемената популарност на анализата на дискурсот и текстуалната лингвистика во поново време, голем број лингвисти се обидуваат да утврдат што претставува определена лингвистичка форма, односно се обидуваат да создадат регистри за лингвотекстуалните жанрови и типови. Од суштинско значење за воспоставување на било кој функционален вид е дефиницијата на текстот и критериумите кои се користат за разграничување на еден функционален вид од друг.

Текстуалните лингвисти не го прецизираат конкретно текстот, но нивните критериуми за анализа имплицираат дека се следи структурен пристап, односно, текстот е единица поголема од една реченица (параграф, пасус), таа е комбинација од неколку реченици (зборовни целини) или голем број на елементи што ја сочинуваат предметната структура. Во такви случаи, критериумите за разликување на текстовите се присуство или отсуството на елементите за оформување на целосната структура или видовите на реченици, зборови, морфемии во текстот итн.

Предмет на истражување во рамките на текстуалната лингвистика и дискурсната граматика е анализата, синтезата и елаборирањето на граматичките закономерности со коишто се преплетуваат речениците во текстот. За разлика од прагматично ориентираната насока на текстуалната лингвистика, дискурсната граматика отстапува од граматичкиот концепт на текстот кој е аналоген на пасусот. Првенствено, цел на истажување во лингвистиката на текстот е феноменот на кохезијата, а со тоа и морфосинтаксичкото поврзување на текстовите, нивното повторување и нивното поврзување.

Дискурсот игра клучна улога во градењето на изгледот и лицето на општествените случувања на различни начини. Начинот на кој зборуваме за одредена тема се нашите фрази, нашиот акцент, она што го споделуваме и начинот на којшто го пренесуваме. На тој начин се влијае на перцепцијата и разбирањето на другите, а со тоа и на нивната реалност, со што во општеството се создава целосната слика за дискурсот. Етимологијата за анализа на дискурсот лежи во различни хуманистички области, меѓу кои ќе ги истакнеме социјалната психологија, лингвистиката, социологијата, филозофијата, филологијата итн.

Анализата на дискурс е структурно и семиотичко истражување на текстот и реакција на слушателот, или читателот. Вредноста на текстот опфаќа неколку пристапи кои се дел од истражувањето на лингвистиката на текст, контекстот на создавање, толкувањето, осмислувањето и анализата. Не постои унифицирана верзија за анализа на дискурсот, од каде што произлегува дека истиот може да се користи за создавање на природен тек според кој ќе се случуваат специјално организирани форми за контекстуален приказ на текстовите. (Кусевска, Бужаровска: 2020, 165-207)

Принципи на текстуалност во лингвистичките проучувања. Изучувањето на текстови и нивната јазична култура стана дефинирачка карактеристика на применетата лингвистика (особено во Европа), па сета лингвистичка операција базирана на анализата на дискурсниот текстуален приказ доби свој термин текстилизирање, а текстот има централен теоретски статус. Текстовите се гледаат како јазични единици кои имаат дефинитивна комуникативна функција, која се карактеризира со принципите на кохезија, кохерентност и информативност, што може да се користи за да се обезбеди формална дефиниција за тоа што ја сочинува нивната текстуалност или текстура.

Од овие принципи, текстовите се класифицираат во типови на текстови или жанрови, како што се знаците/сенемите, новинските извештаи, песните, разговорите итн. Лингвистите прават разлика меѓу термините текст и дискурс, но сепак на крајот на денот доаѓаат до сознанието дека и двата термини се преплетуваат помеѓу себе и никогаш не можат дефинитивно да се разделат. (Crystal: 2008, 267) Текстуалноста може да се подели на седум принципи на текстуалност: кохезија, кохерентност, намерност, прифатливост, информативност, ситуационост и интертекстуалност.

Сите овие принципи покажуваат колку текстот е поврзан со знаењето за светот и општеството што не опкружува и во кое ние дејствуваме. Користењето на овие принципи во прагматиката како методолошка рамка ќе ги назначи главните начини на текстуализационата лингвистичка поврзаност, со што ќе ги стилизираме јазичните

карактеристики на текстот, односно артефактите на дискурсната анализа. Принципите за текстуелизација ќе се применуваат каде што артефактот е текстуализиран, дури и ако некој ги оцени резултатите како ненамерни. (Beaugrande: 1997). Дефиниции на текст и на дискурс. Со зголемената популарност на анализата на дискурсот и на текстуалната лингвистика, лингвистите се обидуваат да утврдат што претставуваат функционалните категории, односно регистри, жанрови и текстуални лингвистички типови.

Од суштинско значење за воспоставување на било која функционална категорија е дефиницијата на текстот и критериумите кои се користат за разграничување на една функционална категорија од друга. Текстуалните лингвисти не го дефинираат конкретно текстот, но критериумите за анализа на текстот ги согледуваат преку формалниот (структурен) пристап, односно сметаат дека текстот е единица поголема од една реченица или комбинација од неколку реченици. Во такви случаи, критериумите за разликување помеѓу два текста се присуството и отсуството на елементи во структурата до најмалата јазична единица. (Mohsen: 1999)

Дискурсна граматика и анализа. Областа на истражување во рамките на текстуалната лингвистика, односно дискурсната граматика, вклучува анализа и презентација на граматички закономерности во кои се преклопуваат речениците во пошироката единица, текстот. За разлика од прагматично ориентираната насока на текстуалната лингвистика, дискурсната граматика заминува од граматичкиот концепт на текст кој е аналоген на реченицата. Целта на научните истражувања во оваа област е феноменот на кохезија, а со тоа и синтаксичко-морфолошкото поврзување на текстовите, нивното повторување и поврзување.

Зборовите се анализираат и можат да бидат комбинирани, да се поделат на подгрупи, на семиотички сегменти, и да се лоцираат на таков начин што ќе им овозможат на истражувачите да ги споредуваат, анализираат и бараат одредени модели за нивна дискурсна лингвистичка анализа и перцепција. Во овој поглед, можни се разни толкувања на текстот. За разлика од анализата на конверзијата, во дискурсната анализа многу помалку се алудира на природниот разговор. Анализата на дискурсот може да се примени не само за разговорот, туку и на други форми на комуникација. Како и секој социолингвистички метод, анализата на дискурсот нема јасни критериуми и постапки за мерење.

Самиот истражувач е главниот координатор во ваквите истражувачки студии. Дискурзивната анализа испитува три главни групи на прашања: структура на дискурсот, таксономија дискурс и комуникација со помали лингвистички нивоа. Во областа на дискурсната структура, можно е да се направи разлика помеѓу двете поларни нивоа: глобалната и локалната структура. Глобалната структура е структурата на најголемите компоненти на дискурсот, на пример глава од книга, пасус од весник или реплики во определен дијалог. Локалната структура е структура која се состои од минимални единици кои имаат смисла да се однесуваат на вистинските дискурзитиви.

Таквиот минимален квантум се нарекува елементарна дискурзивна единица. Во говорен дискурс, елементарните дискурзивни единици се распределуваат врз основа на комплекс од промотивни критериуми. Елементарните дискурзивни единици се високо корелирани со таквата семантичка и граматичка суштина како предикација. Предлогот е секундарен ентитет вклучува неколку елементарни дискурзивни единици. Глобалната и локалната структура не е одвоена, туку тие можат да бидат претставени како две поларни нивоа на една хиерархиска структура на дискурсот. (<https://rt82.ru/mk/dlya-uchrezhdenijj/diskursivnyi-analiz-chto-takoe-diskurs-analiz-diskurs-analiz-v/>) Дискурсот се спроведува со користење на различни текстови, иако тие постојат надвор од спецификите кои ги имаат. Така, текстовите можат да се сметаат за дискурсно единство и материјални реинкарнации на дискурсот (Chalaby: 1996).

Текстовите можат да стекнат различни форми, вклучувајќи и пишани текстови, усно говорење, слики, симболи, артефакти итн. (Grant, Keno, Oswick: 1998). Текстовите немаат значења сами по себе, туку стекнуваат значење во процесот на интеракција со други текстови и дискурси со кои се поврзани. Анализата на дискурсот е насочена кон проучување на тоа како текстовите стекнуваат значење во овие процеси, како и нивната улога во дизајнот на општествената реалност во процесот на создавање вредности. Некои дискурси секогаш се поврзани со други, претходно произведени дискурси, како и со оние дискурси коишто се произведуваат во истиот момент. (Fairclough, Wodak: 1997, 277).

Општо земено, интересот за односот помеѓу дискурсот и општествената реалност нè обврзува да научиме конкретни текстови како манифестација на дискурс. Причината за обидите на дискурсните аналитичари да го поврзат текстот, дискурсот и контекстот е поврзана со фактот дека анализата на дискурсот не е метод врз чијашто основа ќе се анализира социоконструктивната општествената реалност (Gergen: 1999, 56-59). Дискурс-аналитичките пристапи се поделени во конструктивните ефекти на јазикот и се рефлексивни во начините за толкување на дискурсната анализа (Parker, Burman: 1993).

Во оваа смисла, анализата на дискурсот не е само комплекс на истражувачот на структурираната квалитативна студија за текстови, односно таа се базира на голем број претпоставки за експресивните ефекти на јазикот. Анализата на дискурсот е поврзана со обидите за учење на општествените идеи и субјективитети кои го сочинуваат социјалниот свет. Во дискурсната анализа е вообичаено да се разгледа дискурсот како пример за социјалниот свет, а патот кон него не може да биде претставен без солидно познавањето на дискурсната околина.

Значи, она што фундаментално ја разликува анализата на дискурсот се нејзините силни врски со социоконструктивниот општествен светоглед, како и нејзиното фокусирање кон проучувањето на врските помеѓу текстот, дискурсот и контекстот. И покрај фактот дека студиите значително се разликуваат меѓу себе во зависност од степенот на комбинација на текстот и на контекстот, анализата на дискурсот претпоставува дека е невозможно да се оддели дискурсот од широкиот контекст. Дискурсна глобализација. Квантитативното истражување на глобализацијата се заснова на собирање на информации за доказите во процесот на глобализација во одредени ситуации.

Истражувачите собираат различни статистички податоци за глобални субјекти, бројот на истите, нивните одлуки на светско ниво, користењето на технологиите во земјите во развој, големината и природата на предметните текови, индикаторите за доминацијата на глобалната култура итн. Таквите студии го поврзуваат степенот на глобализација, изразен во овие квантитативни показатели, со специфични дискурснолингвистички мерења. Овој пристап го разгледува концептот на глобализацијата како прашање на курсот, и е насочен кон идентификување на врските помеѓу специфичните практики и нивните резултати, а како резултат на тоа се формулираат заклучоци за доминацијата или ефикасноста на глобализацијата. Квалитативното истражување на глобализацијата може да има различни форми.

На пример, во лингвистиката, истражувач кој живее во мало село во одредена земја може да ја проучува важноста и влијанието на новите интернет врски врз извитоперувањето на говорот/дијалектот на жителите од селото, итн. Ваквите висококвалитетни пристапи, секој на свој начин, имаат за цел да ја проучуваат социјалната, јазичната и политичката динамика поврзана со практиките на глобализацијата, како и значењата што ги имаат овие практики за поединците на коишто влијаат. Истражувачите можат да научат како дискурсот на глобализацијата се надополнува со другите дискурси, и како влијае на нив, на пример, дискурсот за либерален пуризам во јазикот, дискурс за нови технологии, дискурс за јазичното мешање

итн. Разгледувањето на различни текстови поврзани со глобализацијата и анализирањето на нивната поврзаност со широки економски, социјални, јазични и политички контексти, со специфични практики овозможува дискурсни аналитичари да извлечат заклучоци за концептот на глобализација, за неговата конвенција и нецелосноста, но во исто време и за дискурсите на интеракцијата, текстовите и практиките кои создаваат одредена реалност.

Овде би го споменале академскиот дискурс, којшто претставува одредена реалност во која сме постојано принудени да внимаваме на нашата улога во конституцијата на категориите и границите кои произведуваат одреден вид на реалност (Marcus: 1994, 22-36). Додека другите пристапи преземаат аналитички категории поврзани со темата на набљудување, аналитичарите на дискурс обрнуваат внимание на социјално дизајнираната природа на самите истражувачки категории. Задачата на анализата на дискурсот не е да се применат категориите на говорот од учесниците, туку идентификување на методите кои учесниците активно ги дизајнираат и користат во нивниот говор. (Wood, Kroger: 2000, 29-30)

Примена на лингвистиката. Дејноста која се одвива под името применета лингвистика е во полн развоен период и е неостварен во ни една стручна и општествена смисла. Овој поим се разгледува од две заеднички, но релативно независни гледишта: 1. Прагматично гледиште на применетата лингвистика; 2. Теориско гледиште на применетата лингвистика. Прагматичниот смисол е надворешен, вонлингвистички и во основата е општествен, а се однесува на сето она што е емпириски наследено како применета лингвистика, а и денеска се практикува под тоа име.

Теорискиот смисол е внатрешен, лингвистички и научен, а се однесува на статусот на применетата лингвистика како научна дисциплина. Во лингвистиката рано е забележано дека јазикот е од капитална вредност за животот на човекот, поради што науката мора да осврне поголемо внимание на употребата и на резултатите од таа целина. Терминот применета лингвистика освен во општеството и неговите кругови (социолингвистички) е широко распространет на меѓународен план, и во суштина е поим којшто во пракса е условен од историските и општествените околности. Применетата лингвистика на нашите простори произлегува од самата пракса, и истата зависи од стручноста, нестручноста, профилот, образованоста на учесниците кои учествуваат во неа итн.

Тоа е заедничко и проблемски ориентирано настојание на различни групи кои ги проучува лингвистиката како наука (социолингвистика, психолингвистика, социологија, педагогија, неуролингвистика, етнолингвистика итн.). Во суштина применетата лингвистика глобално гледано се сведува на изучување на странски јазици, но мора и подлабоко да се осврнеме на другите практични проблеми од јазична природа, со што ќе дадеме придонес во прецизирањето и формулирањето на применетата лингвистика. Применетата лингвистика е тесно поврзана со историјата на јазикот токму поради определување на блискоста на еден јазик со друг, односно начинот на којшто ја проучуваме оваа лингвистичка дисциплина од нејзиниот теориски аспект.

Предметот на применетата лингвистика има практична примена во следниве области: настава на странски јазици (анализа на грешки, тестирање, програмирана настава итн.), усвојување на прв и на втор јазик, настава на мајчин јазик, повеќејазична настава, јазична политика, стручни јазици, преведување, теорија на книжевност, клиничка психологија, психијатрија, информатика итн. За ваквото теориско проследување не е од значење емпириската околност, туку во зависност од просторот и времето на определени актуелни теми применетата лингвистика ќе најде своја практична употреба.

Во зависност од тоа кој правец ќе го избереме за пристап кон применетата лингвистика, можеме да направиме дескрипција преку планирањето на јазикот и лингвистичка поделба на повеќе понауки: семиотика (знаци, симболи, гестови, мимики), фонетика, социолингвистика, лексикологија, семантика и дефектологија. (Марковиќ: 2015, 23) Методолошки гледано не постои збир на засебни методи кои би биле со сигурност прилагодени на пристапот кон применетата лингвистика. Традиционалната, позитивистичка семантика на применетата лингвистика не постои како засебна научна дисциплина, туку може да се дефинира како збир на истражувачки цели.

Тоа значи дека може да се направи разлика меѓу објектот и предметот на дадена дисциплина. Со ваквиот пристап ќе констатираме дека применетата лингвистика е лишена од својата автономна внатрешна структура. Терминот применета лингвистика е анахрон, редундантен и едностран на прагматичен план, бидејќи понекогаш проучува и други науки надвор од лингвистиката. Разликите помеѓу применетата лингвистика и општата лингвистика се минимализирани, бидејќи фундаменталната теорија во суштина зависи од применетите истражувања, а сепак повремено се бара потврда од знакомерностите на вистинската општа лингвистика.

Тоа значи дека ако теоријата не е неприменлива и ако применета не е атеориска би требало да следи применетите лингвисти да се изедначат со проучувачите на општа лингвистика. Терминот применета лингвистика има неспорно шаренило на области во кои се употребува, а што се однесува до идентитетот таа се бележи како засебна научна гранка која го определува курсот на примената во лингвистиката. Оттука, причините за аплицирање на дискурс-аналитички пристап се очигледни. Прво, секој нов метод бара значителни инвестиции од време и енергија во нејзиниот развој. Дискурс-анализата дефинитивно не е исклучок од правилата во овој поглед, особено со оглед на релативно ограничениот број на методолошки пристапи и општо прифатени примероци кои можат да послужат како водич за почетници во областа на анализата на дискурсот.

Второ, уште поважно, новите методи за дефинирање не се институционализирани. Истражувачите се соочуваат со значителни пречки, правејќи обиди за објавување или доставување на резултатите од работата, што кооперантите ги прави да изгледаат невидливи, а анализата антагонистичка со постоечките резултати во одредена област. Авторите кои го користат овој метод се соочуваат со дополнителни ризици кои се неопходни за да се процени истражувањето кое е избрано за заштита на хипотезата, бидејќи релативната реткост на истражувањето во областа на анализата на дискурс ги прави компетентни за оценување на рецензентите коишто не можат да изразат одвоено мислење во предметната дискурсна анализа.

Трето, анализата на дискурсот одзема значително време и е релативно скап метод за работа, што во науката не значи дека лесно треба да се откажеме од ваквиот исклучително важен пристап кон дискурсна анализа. (Марковиќ: 2015, 25-36)

Заклучни согледби

Текстуалната лингвистика претставува непресушен извор на дискурзивни проучувања и методолошки пристапи кон нивната анализа, што јасно го согледаваме преку приказот на шесте рамништа коишто се исклучително значајни во осветлувањето и доближувањето на оваа научна гранка до пошироката научна јавност, а тоа се:

општиот преглед на проучувањата во областа на текстуалната лингвистика, преку кои се запознаваме со основните сознанија за предметниот пристап, принципите на текстуалност во лингвистичките проучувања, каде што ги опфативме основните седум дискурсни принципи, дефинициите на текст и на дискурс, дискурсна граматика и анализа, дискурсна глобализација и примената на лингвистиката во прагмата на научните истражувања од овој тип.

Во анализата на предметниот труд ги споменавме и проблемите со коишто се соочуваат дискурсите лингвисти, но и покрај тие потешкотии, веруваме дека постојат голем број причини зошто анализата на дискурсот ќе игра важна улога во иднината на општествените науки. Овие причини ги надминуваат непријатностите за користење на нов и непроверен истражувачки метод, а се надеваме дека ќе ги убедат помладите лингвисти почесто да применуваат анализа на дискурс во своите истражувања и да го доближат дискурсот и текстуалната анализа до пошироката научна јавност.

Референции

- [1]. Кусевска Марија. Бужаровска Елени. (2020). *Прагматика (јазик и комуникација)*. Скопје.
- [2]. Марковиќ Михајло. (2015). *Македонски јазик (скрипта за потребите на студентите при УТ)*, Тетово.
- [3]. Beaugrande Robert De. (1997). *New Foundations for a Science of Text and Discourse: Cognition, Communication, and Freedom of Access to Knowledge and Society*. Ablex.
- [4]. Crystal David. (2008) *Dictionary of Linguistics and Phonetics*. 6th ed. Blackwell.
- [5]. Chalaby J. K. (1996). *Discourse as a Sociological Concept*. Library of Sociology. London.
- [6]. Fairclough, N. & Wodak, R. (1997). Critical discourse analysis. *Discourse as social interaction: Volume 1*. London.
- [7]. Grant, D. Keno T. & Oswick, W. (1998). *Organizational discourse: on diversity, dichotomy and multi-disciplinarity*. London.
- [8]. Gergen K. (1999). *An invitation to social construction*. London.
- [9]. Ghadesi Mohsen. (1999). *Textual Features and Contextual Factors for Register Identification*. Text and Context in Functional Linguistics. ed. by Mohsen Ghadesi, John Benjamins.
- [10]. Marcus G. H. (1994). A case of ethnography. *Handbook of qualitative research*. London.
- [11]. Phillips, N. & Feathers. J. (1993). *Analyzing communication in and around organizations: a critical hermeneutic approach*. Academy of Management Journal. London.
- [12]. Parker I. & Burman, E. (1993). *Against discursive imperialism. Empiricism and construction: thirty-two problems with discourse analysts*. London.
- [13]. Wood L.A. & Kroger R.O. (2000). *Doing discourse analysis: Methods for studying action in text and conversation*. London.
- [14]. (<https://rt82.ru/mk/dlya-uchrezhdenijj/diskursivnyi-analiz-chto-takoe-diskurs-analiz-diskurs-analiz-v/>) 21.10.2023.